

Arrest

nr. 134 276 van 28 november 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X in zijn hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 16 juli 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 juni 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. MBOG, die loco advocaat M. DIMONEKENE-VANNESTE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij dient op 11 december 2009 een asielaanvraag in.

1.2. Op 8 januari 2010 wordt de heer A.J. aangesteld als voogd van de verzoekende partij.

1.3. Op 30 juni 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Op 2 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van de voogd van de verzoekende partij een beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging van de verzoekende partij.

1.5. Op 13 september 2010 neemt de gemachtigde van de minister ten aanzien van de voogd van de verzoekende partij een beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging van de verzoekende partij.

1.6. Op 1 april 2014 dient de verzoekende partij via haar voogd een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.7. Op 2 juni 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 1 april 2014 onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Het meisje zou een bijzondere band met België hebben ontwikkeld en zou volledig vervreemd zijn van het land van oorsprong, zijnde Angola. Het meisje zou er geen familieleden meer hebben. Het meisje is minderjarig, is duurzaam lokaal verankerd en volledig geïntegreerd. Het centrum van haar belangen zou in België gelegen zijn. De meerderjarige zus J.G.P. (...) werd in het bezit gesteld van een F-kaart en verblijft bijgevolg legaal in België. Indien het meisje dient terug te keren naar Angola, zou dit artikel 8 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden schenden. Het meisje verplichten om een aanvraag in te dienen via de Belgische diplomatieke post te Luanda zou disproportioneel zijn. Het meisje is schoolgaand.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom het meisje met behulp van de voogd of een familielid de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zou kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat het meisje sinds december 2009 in België verblijft, geïntegreerd en duurzaam lokaal verankerd zou zijn en schoolgaand is, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Het kind verblijft illegaal op het Belgische grondgebied en dient te worden teruggebracht. Een bijlage 38 werd al eens betekend op datum van 17.09.2010. Het meisje en haar voogd hebben deze instructie niet opgevolgd. Het meisje diende op 11.12.2009 een asielaanvraag in die ongeloofwaardig werd bevonden. De asielprocedure werd afgesloten op 02.07.2010. Het meisje haar verblijf werd enkel toegestaan omwille van de asielprocedure. Het meisje wist dat indien de asielinstanties een beslissing zouden nemen waarbij noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire bescherming zou worden toegekend, zij België diende te verlaten. Het meisje verblijft sinds juli 2010 illegaal op het Belgische grondgebied. Het is niet geloofwaardig dat het meisje die sinds eind 2009 in België verblijft, volledig vervreemd zou zijn van het land van herkomst. Het meisje toont niet aan dat er geen familieleden meer zouden zijn in Angola. Het meisje toont niet aan dat er geen opvang aanwezig is in het land van herkomst. Een loutere bewering volstaat niet om als een buitengewone omstandigheid te worden aanvaard. Het feit dat haar oudere zus over een F-kaart beschikt, betekent niet dat het meisje niet zou terugkunnen naar het land van herkomst. Het meisje leeft trouwens apart van haar oudere zus. Het meisje behoeft geen gespecialiseerd onderwijs, met een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden zijn. Het schoolgaan vond plaats in precair verblijf. Haar opleiding in België was een tijdelijke oplossing om haar ontwikkeling zo normaal mogelijk te laten verlopen. Sinds september 2010 vindt deze scholing trouwens plaats in illegaal verblijf. Het meisje heeft er geen belang bij zich te nestelen in illegaal verblijf.

Het meisje kan terugkeren met behulp van het vrijwilligeterugkeerprogramma. Het vrijwilligeterugkeerprogramma is bedoeld voor alle migranten: asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers en migranten zonder papieren. Uitgeprocedeerde asielzoekers kunnen rekenen op volledige begeleiding om hun vrijwillige terugkeer optimaal voor te bereiden, in dat geval bestaat de begeleiding uit een terugkeertraject op maat.

Vrijwillige terugkeer is eerst en vooral een hulpprogramma: de reis wordt georganiseerd vanuit België tot in het land van bestemming en omvat bijstand en vervoerkosten. De terugkeer gebeurt in alle rust en discretie. Via dit programma kan het meisje, afhankelijk van haar statuut, ook steun krijgen bij de re-integratie in haar land van herkomst.

In de opvangcentra van Fedasil en het Rode Kruis zijn er terugkeerbegeleiders aanwezig. Ze ondersteunen ook de Lokale Opvang Initiatieven (LOI's). Bovendien heeft Fedasil een permanent terugkeerloket opgericht speciaal bestemd voor personen zonder wettig verblijf. Daarnaast is een heel netwerk van organisaties - sociale diensten, ngo's, gemeenten, migrantenorganisaties - bevoegd om migranten over vrijwillige terugkeer te informeren en hen bij hun beslissing te begeleiden. Migrant die meer informatie willen over vrijwillige terugkeer, kunnen bellen naar het gratis nummer 0800 32 745 of zich elke werkdag tussen 9u30 en 16u aanbieden aan het terugkeerloket aan de Antwerpsesteenweg 57 in 1000 Brussel. Ze kunnen ook contact nemen met een van de vele terugkeerpartners. Voor de bestelling van brochures en affiches of meer informatie over vrijwillige terugkeer, kunt u contact opnemen via het e-mailadres: vrijwilliaeteruakeer@fedasil.be."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

3.1.1. Betreffende de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, stelt de verzoekende partij dat zij in de regularisatieaanvraag een aantal niet limitatieve elementen opgesomd heeft die elk apart of samen buitengewone omstandigheden uitmaken die haar toelaten een regularisatieaanvraag in België in te dienen, dat onder andere uiteenzet dat zij volledig vervreemd was van Angola waar zij geen familie meer heeft, maar integendeel volledig geïntegreerd is in België waar zij lokaal en duurzaam verankerd is, schoolloopt en waar zij in de nabijheid en aanwezigheid van haar zussen, J.G.P. (houder van een F-kaart) en K.A. (van wie een regularisatiebeslissing hangende is) is. De verzoekende partij wijst er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) niet betwist dat zij minderjarig is, duurzaam lokaal verankerd is en schoolgaande is, doch nalaat *in concreto* aan te tonen waarom de bovenvermelde redenen geen buitengewone omstandigheden zouden kunnen uitmaken. Zij meent dat het feit dat zij illegaal in het Rijk verblijft geen afbreuk doet aan het feit dat de DVZ geen enkel pertinent argument en motivering aanhaalt om haar te verplichten haar regularisatieaanvraag in Angola in te dienen, temeer dat zij vervreemd is van haar land van oorsprong, zij geen familie meer heeft in Angola en dus niet meer op een vangnet kan rekenen. De verzoekende partij vervolgt dat het niet ter discussie staat dat zij twee zussen in België heeft, waarvan de oudste een F-kaart heeft en in het Antwerpse wonen, dat de aanwezigheid van haar zussen minstens een grote morele steun is voor haar nu zij thans noodgedwongen in zeer moeilijke omstandigheden zonder ouders moet opgroeien. De verzoekende partij meent dat de DVZ niet kan betwisten dat zij schoolgaand is en sedert 2009 het Nederlandstalig onderwijs volgt en nog steeds niet afgestudeerd is, alsook dat er geen Nederlandstalig onderwijs beschikbaar is in Angola, zodat zij weldegelijk gespecialiseerd onderwijs behoeft. Haar als minderjarige, rekening houdend met bovenvermelde buitengewone omstandigheden die zij inroept, terugleiden naar de grens, gebruikmakend van alle hulp en terugkeertrajecten die bestaan, getuigt volgens de verzoekende partij van weinig medemenselijkheid en is beneden alle menselijke waardigheid.

Voorts meent de verzoekende partij dat de verwerende partij de instructie van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9,3 en artikel 9 van de vreemdelingenwet die bepaalt dat bepaalde specifieke 'humanitaire' situaties, zoals haar situatie, de toekenning kunnen rechtvaardigen van een machtiging tot verblijf van een vreemdeling in toepassing van het oude artikel 9, derde lid en artikel 9bis van de vreemdelingenwet, al werden deze instructies door de Raad van State vernietigd.

3.1.2. Na een theoretische uiteenzetting betreffende de motiveringsplicht, stelt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing absoluut ongemotiveerd is, dat de motiveringsplicht echter meer inhoudt dan het loutere verwijzen naar de wetbepalingen en rechtspraak, dat de motivering van de bestreden beslissing hoofdzakelijk steunt op het beweerde ontbreken van buitengewone omstandigheden, dat de

verwerende partij bovendien niet motiveert waarom geen beslissing genomen werd nopens de aanvraag van haar zus K.A., hoewel beide aanvragen op dezelfde dag werden ingediend. De verzoekende partij meent dat de staatssecretaris gemakshalve haar aanvraag onontvankelijk heeft verklaard om niet verder in te gaan op de bewijsstukken ten gronde die zij bijbracht.

3.1.3. Met betrekking tot de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM, stelt de verzoekende partij dat zij geen enkele familie heeft in Angola, maar de verwerende partij niet betwist dat zij vast en zeker familieleden heeft in België, dat zij thans, door de bestreden beslissing, voorgoed van haar familie dreigt gescheiden te worden, wat een regelrechte inbreuk is op haar fundamenteel recht op privé, familie- en gezinsleven uitmaakt, wat een ongerechtvaardigde inmenging in haar privé, familie- en gezinsleven uitmaakt die bovendien niet noodzakelijk is in een democratische samenleving.

3.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148).

In zoverre de verzoekende partij aanhaalt dat de verwerende partij niet motiveert waarom geen beslissing genomen werd nopens de aanvraag van haar zus K.A., hoewel beide aanvragen op dezelfde dag werden ingediend, stelt de Raad vast dat deze grief niet dienstig is, nu de zus K.A. geenszins verzoekende partij is bij onderhavig beroep alsook de voogd van de verzoekende partij niet optreedt in onderhavig beroep in naam van de zus K.A. en de bestreden beslissing ook niet genomen werd ten aanzien van (de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in zoverre deze ingediend werd door) de zus K.A. Uit het administratief dossier noch uit de nota met opmerkingen blijkt dat reeds een beslissing werd genomen over de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 1 april 2014 in zoverre deze werd ingediend door de zus K.A. via de (zelfde) voogd van de verzoekende partij. De verwerende partij betwist niet dat de aanvraag in naam van de zus K.A. hangend is.

Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij nalaat *in concreto* aan te tonen waarom de redenen van minderjarigheid, schoolgaand zijn en duurzame lokale verankering geen buitengewone omstandigheid zou kunnen uitmaken, is de Raad van oordeel dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “*verder*” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “*het waarom*” of “*uitleg*” dient te vermelden. Een schending van de formele motiveringsplicht op deze gronden is dan ook geenszins aangetoond.

3.3. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij het niet eens is met de beoordeling van de elementen die zij had aangebracht in haar regularisatieaanvraag als buitengewone omstandigheid en dus in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

3.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.5. Met de bestreden beslissing wordt de aanvraag ingediend door de voogd in naam van de verzoekende partij om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet beoordeeld.

3.6. Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of de verzoekende partij afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om haar aanvraag te doen vanuit haar land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd is te verblijven.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De Raad wijst er op dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de elementen van integratie, verblijf, duurzame lokale verankering en schoolgaand zijn niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheden daar ze niet verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend en niet zou kunnen ingediend worden via de gewone procedure met behulp van de voogd of een familielid. De verzoekende partij toont geenszins aan dat het kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij van oordeel is dat de elementen met betrekking tot de integratie, verblijf, duurzame lokale verankering en schoolgaand zijn van de aanvrager geen buitengewone omstandigheden uitmaken. Immers, de Raad herhaalt dat het de omstandigheden betreft die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

De verzoekende partij kan aldus niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissing absoluut ongemotiveerd is en dat de verwerende partij geen enkele pertinente motivering aanhaalt om haar te verplichten haar regularisatieaanvraag via de diplomatieke post in Angola in te dienen, noch dat de bestreden beslissing enkel een louter verwijzen naar wetsbepalingen en rechtspraak bevat.

Waar de verzoekende partij er op wijst dat zij geen familie heeft in Angola en dus op geen enkel vangnet kan rekenen, beperkt zij zich tot een loutere bewering. De bestreden beslissing motiveerde dienaangaande terecht dat een loutere bewering niet volstaat om als buitengewone omstandigheid te kunnen worden aanvaard. In zoverre de verzoekende partij er op wijst dat het niet ter discussie staat dat haar twee zussen eveneens in Antwerpen wonen en dat de aanwezigheid van de zussen een grote morele steun is voor haar nu zij thans zonder ouders moet opgroeien, vermogen deze argumenten niet de pertinente motivering dat niet aangetoond werd dat zij geen familieleden meer zou hebben in Angola, noch dat er geen opvang aanwezig is in het land van herkomst, te weerleggen. Immers sluit de aanwezigheid van familie in België, de mogelijke aanwezigheid van familieleden in het land van herkomst en/of het bestaan van opvang in het land van herkomst niet uit.

In zoverre de verzoekende partij er op wijst dat de verwerende partij niet kan betwisten dat zij nog schoolgaand is en sedert 2009 Nederlandstalig onderwijs volgt en meent dat ook niet kan betwist worden dat er geen Nederlandstalig onderwijs beschikbaar is in Angola, zodat zij wel degelijk gespecialiseerd onderwijs behoeft, kan zij niet gevolgd worden. Vooreerst heeft de verzoekende partij in haar aanvraag het behoeven van Nederlandstalig onderwijs niet aangehaald als buitengewone omstandigheid, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hierover geen uitspraak te hebben gedaan. Voorts maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat zij 'Nederlandstalig' onderwijs behoeft. Immers het feit dat zij sinds 2009 Nederlandstalig onderwijs volgt, sluit niet uit dat zij in staat is onderwijs te volgen in Angola, haar land van herkomst. De verzoekende partij maakt overigens niet aannemelijk dat zij de (onderwijs)taal van het herkomstland niet machtig zou zijn zodat zij geen onderwijs in het land van herkomst zou kunnen volgen en 'gespecialiseerd onderwijs' zou behoeven.

De verzoekende partij geeft verder aan dat haar, als minderjarige, rekening houdend met de door haar ingeroepen buitengewone omstandigheden, terugleiden naar de grens getuigt van weinig menselijkheid en beneden alle menselijke waardigheid is. Uit voorgaande vaststellingen blijkt echter dat de verwerende partij niet kennelijk onredelijk heeft besloten dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden aantoont. Bovendien betreft de bestreden beslissing geen verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, zodat de kritiek dat het terugleiden naar de grens getuigt van weinig menselijkheid en beneden alle menselijke waardigheid is, niet dienstig is.

Voorts beperkt de verzoekende partij zich tot het herhalen van de elementen uit de aanvraag. Door het louter herhalen in het verzoekschrift van elementen uit de aanvraag, toont de verzoekende partij niet aan dat het antwoord op deze elementen feitelijk niet correct of kennelijk onredelijk zouden zijn. De verzoekende partij slaagt er niet in de concrete motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. In zoverre de verzoekende partij aldus van mening is dat de elementen opgesomd in de aanvraag elk apart of samen genomen een geheel vormen die buitengewone omstandigheden uitmaken die toelaten dat zij haar regularisatieaanvraag in België indient, beperkt zij zich tot de loutere affirmatie van de aanvraag, doch weerlegt hiermee de pertinente motieven van de bestreden beslissing niet.

Betreffende de door de verzoekende partij aangevoerde schending van de instructie van 19 juli 2009, waarbij zij meent dat de humanitaire situatie, zoals haar situatie, de toekenning kan rechtvaardigen van een machtiging tot verblijf van een vreemdeling in toepassing van het oude artikel 9, derde lid en artikel 9bis van de vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 de instructie van 19 juli 2009 vernietigde. Aangezien de Raad van State in zijn arrest vaststelde dat voormelde instructie een miskenning inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en deze instructie ingevolge de vernietiging dient te worden geacht nooit te hebben bestaan, kon de verwerende partij er dan ook geen toepassing van maken.

Waar de verzoekende partij er zich aldus *in se* over beklaagt dat zij niet de toepassing krijgt van criteria van de instructie van 19 juli 2009, dient de Raad aldus op te merken dat hij niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling verleend wordt van wettelijk vereiste voorwaarden. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de

bedoelde instructies. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij *in casu* een invulling aan het begrip “de buitengewone omstandigheden” zoals opgenomen in artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft gegeven die strijdig zou zijn met deze bepaling.

Gelet op het feit dat niet aangetoond wordt dat de verwerende partij niet in alle redelijkheid kon besluiten tot het niet voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden, is de kritiek van de verzoekende partij dat de verwerende partij de aanvraag gemakshalve onontvankelijk heeft verklaard om niet verder in te gaan op de bewijsstukken ten gronde, ongegrond.

Een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, noch van de materiële motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

3.7. Betreffende de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM wijst de Raad op wat volgt.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996,

Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Betreffende het familieleven van de verzoekende partij in België met haar zussen en oom, verwijst de verzoekende partij naar 'supra'. Uit de feiten uiteenzetting blijkt dat de verzoekende partij verklaart dat zij samen met haar grote zussen naar België is gekomen als niet-begeleide minderjarigen, dat bij beslissing van 8 januari 2010 A.J. als voogd werd aangesteld van haar en haar zus J.G.P., dat bij beslissing van 22 juni 2011 van het Comité voor Bijzondere Jeugdbijstand dhr. V.V., van Nederlandse nationaliteit, als pleeggezin voor haar werd aangesteld, dat voornoemde haar oom is en de dagdagelijkse zorgen over opvoeding en opleiding waarneemt en dit met veel liefde en toewijding doet. Bij het belang voert de verzoekende partij aan dat zij er alle belang bij heeft om in het Rijk te verblijven al was het maar uit humanitaire redenen om niet gescheiden te worden van haar zussen, dat de uitvoering van de bestreden beslissing ongetwijfeld tot gevolg zal hebben dat zij voor onbepaalde tijd van haar zussen zal gescheiden worden. Naar aanleiding van de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, stelt de verzoekende partij nog dat zij geen familieleden meer heeft in Angola en er dus niet op een opvangnet kan rekenen, dat zij twee zussen heeft in België die tevens in het Antwerpse wonen en waarvan de oudste een F-kaart heeft, dat de aanwezigheid van haar zussen minstens een grote morele steun is voor haar die noodgedwongen in zeer moeilijke omstandigheden zonder ouders moet opgroeien.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven met de oom en de zussen betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt in de verweernota, blijkt uit de stukken door de verzoekende partij toegevoegd aan het inleidend verzoekschrift dat de verzoekende partij bij beslissing van 26 november 2011 van het Comité voor Bijzondere Jeugdbijstand te Antwerpen, werd toegewezen aan het pleeggezin van dhr. V.V., zodat niet dienstig kan voorgehouden worden dat geen banden van financiële en materiële afhankelijkheid bestaan tussen de verzoekende partij en dhr. V.V.

De verzoekende partij beperkt zich in haar verzoekschrift tot de verwijzing naar de aanwezigheid van de zussen in het Antwerpse en naar het feit dat de zussen een grote morele steun betekenen voor haar.

Echter, daargelaten de vraag of er *in casu* sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met haar zussen en haar oom, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij nooit toegelaten noch gemachtigd is geweest tot een verblijf van meer dan drie maanden.

Aangezien het *in casu* aldus een eerste toegang betreft, is er in deze stand van het geding geen inmenging in het privé- en gezinsleven van de verzoekende partij.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezins- en privéleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij toont niet aan dat er voor haar, die blijkens het administratief dossier nooit werd toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in België, ernstige hinderpalen zijn die haar verhinderen om een gezins- en privéleven te hebben in het herkomstland. De verzoekende partij toont niet aan dat het voor haar onmogelijk is om haar gezinsleven met haar zussen en/of haar oom verder te zetten in haar land van herkomst of elders. Verder toont de verzoekende partij ook niet aan, zoals de verwerende partij terecht motiveert in de bestreden beslissing, dat zij geen familie en geen opvang meer zou hebben in het land van herkomst. Het loutere feit dat zij duurzaam lokaal verankerd is in België tezamen met het niet onderbouwde betoog dat zij geen familie of opvang meer heeft in het land van herkomst en vervreemd is van Angola, maakt het niet onmogelijk of moeilijk om in het land van herkomst te verblijven en een gezins- en privéleven te hebben. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat zij in het land van herkomst geen scholing kan volgen. In deze omstandigheden kan geen inmenging in het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vastgesteld worden en blijkt ook niet dat er op verwerende partij enige uit voormeld verdragsartikel afgeleide positieve verplichting zou rusten om de verzoekende partij op het grondgebied te gedogen.

De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat verzoekende partij enig verblijfsrecht wordt ontnomen. De bestreden beslissing heeft enkel tot gevolg dat de verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in België. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoekende partij een nieuwe aanvraag indient. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort bovendien het gezins- en privéleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.8. Geen van de onderdelen van het enig middel, gericht tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, is gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER